

kom att lägga bössa till axeln och den stötte så att jag föll baklänges i kojan».

Sådan var händelsen, men huru skulle orrens quarsittande under allt detta skottlossande förklaras? Otänkbart är att han osärad skulle hafva sutit kvar och hållit ut med denna eldgifning, utan enda rimliga förklaringen är väl den att han redan af första skottet fick någon skada, som gjorde honom oförmögen att flyga; att han i alla fall så länge kunde hålla sig kvar på sin plats, hör till de besynnerligheter som jag ej åtager mig att förklara, men såsom åsyna vitne kan jag intyga att så förhöll sig. När orren sedan synades, visade det sig att han hade ett sår i hufvudet. Den ständiga nickningen, hvilken den unga skytten observerade, var väl ett bemödande af orren att behålla jemvigten. Troligen hade ej något annat skott träffat, utom det första och det sista d. v. s. det åttonde. De många bommarne härledde sig tvifvels utan af den unga skyttens ifver; såsom ofvan nämndes, gaf han sig en gång icke ens tid att lägga bössan till axeln, när han gaf eld.

Otto F.

Hvarjehanda.

De *vildgåsflokar*, (nästan alltid sädgåsen, *A. segetum*), man om höstarne brukar se flyga fram, bestå vanligen af 8 till 30 foglar. Ar det en 8—10 stycken, så har man för sig en familj, i annat fall två eller tre. Såsom något ovanligt vill jag därför nämna att jag den 14 sistlidna oktober på eftermiddagen, i trakten af Qvicksund (nordvestra Södermanland), såg en vildgåsskara af icke mindre än 80 foglar sträcka fram genom rymden. Jag var i tillfälle att temligen noga räkna dem, ty de flögo rätt öfver mig och ej särdeles högt — naturligtvis dock så pass högt att jag ej kunde tänka på att nå dem med mina rapphönshagel — samt på en enda ofantlig, något bruten linie.

J. W. L.

Mången fångstman har fått göra den iakttagelsen att räfven sutit i saxen, men varit borta när man kommit att vitja och endast lemnat en fot kvar. Detta förklaras så att räfven »bitit sig lös», det vill säga afbitit foten strax ofvan om den punkt der denna sutit fast. Så enstämmig denna uppgift än är, betvivlar jag dock att förklaringen är fullt riktig, utan tror för min del att räfven under sitt oupphörliga bemödande att frigöra foten kommer att vrیدا af honom, om

det ock kan hända att tänderna. Det skulle väl igen sett räfven hufvudet sig lös ar sax.

Skutorna i Kalmar öfver rapphöns. Ett årtidande flock af dessa fölyder ett fartyg som låg afströderom och dessa skeppshänderom och dessa skeppshänderom en vacker dag kom att se efter någon ting svärma kring hans hufvud i hjel en hel hop af de händelse, som tilldrog sig i tidningen Barometern följande söndag inträffade skock rapphöns kom flygande ned mot ett vid »Nyckeln» att 11 stycken nedfölla i

Från södra Småland som vanligt, till följd af snön. Den 28—30 decem vid en köld af 18½—20 drifvorna oberäknade. Hade varit det omöjligt att med sig sig därför till 1 räf och sotsvalt hare är denna hö. — Mycket orre finnes här för bulvan. En enda bo 13 till 20 orrar på en fö detta skytte utan all ursäkt. För min del har jag en tuffar; det mest anmärk fick nöjet nedskjuta ej mi på bulvanerne.

På en klippig holme skärgård stod jag arla kala sluttningen af en hufvud stycke kvar till hafsbrynet, dimman låg i grå strimm hade redan skjutit en hare — den vestra — hade drö Snart small det för en af k